

דף נה.

עין משפט א.

אה"ע סימן טו סעיף כו

כז. לא. אחות אשתו בין מן האב בין מן האם מן התורה אסורה כל זמן^ג שאשתו קיימת ואפי' גירשה, אבל לאחר מיתתה של אשתו מותר באחותה.

הגה: לב. כל המגרש^ד אשה אפי' מחמת קול בעלמא, נאסר בקרובותיה.

עין משפט ב.

אה"ע סימן טו סעיף כב

כח. כז. אשת אחיו מן האב, או מן האם, בין מן הנישואין בין מהזנות^ה אסורה מדאורייתא.

עין משפט ג.

אה"ע סימן קנז סעיף א

א. אחיו מאביו ואפי' ממזר, או עובד ע"ז, ואפי' קטן שיצא ראשו ורובו לאויר העולם קודם שימות אחיו, הרי זה זוקק מלשון קושר באזיקים היבמה^ו. ואפי' פצוע וגוסס שאינו יכול לחיות, לא תנשא היבמה כל זמן שהוא חי. נולד אחרי מיתת אחיו, ואחיו מאמו אינו זוקק.

א. ב. אחיו משפחה ונכרית אע"פ שהיתה לידתו בקדושה, הואיל והורתו שלא בקדושה אינו זוקק את אשתו.

ד. ב"י בשם הרשב"א. ודוקא בקידש אבל בנשא עיין בסעיף ל"ג.

ה. שם דף כ"ג, ודף כ"ה.

ו. יבמות כ"ב, ונדה ע"ג ע"ב. ובאחיו ממזר שזוקק איירי שהיו ביחד בבית האסורין כ"כ הב"ש, ועיין בית מאיר שתמה שכאן אפי' אינם חבושים בבית האסורין לא יהא אלא ספק אחיו ומספק זוקק, וחולצת ממנו, ועיין בפ"ת.

ז. סנהדרין כ"ו ע"ב. ורמב"ם פ' כ"א. וכתב ה"ה דדוקא בעריות לוקה על קירוב בשר, אבל בחייבי עשה ולאויין אין מלקות על קירוב בשר. ולדעת הרמב"ן אין מלקות גם בערוה אלא בהעראה ממש. כ"כ הח"מ.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477

דף נה:

אה"ע סימן כ פעיף א

עין משפט א.ב.ג.ד.

א. חיבק ונישק או נהנה מקירוב בשר^ז של הערוה, לוקה, והרי הוא חשוד על העריות^ח. ומשהערה בערוה, נהרג, בין בדרכה בין שלא כדרכה, והוא שיהיה מבן ט' שנים ומעלה, ואין צורך שיראו כמכחול בשפופרת, אלא משיראו אותם דבוקים זב"ז^ט.

הגה: ב. פחות מבת ג' שנים בתולותיה חוזרין, ואין ביאתה ביאה.

ה. חשוד על העריות. פסול לעדות, כמבואר בח"מ סי' ל"ד, ח"מ.

ט. והאשה נאסרת על בעלה, ואם הוא פחות מבן ט' שנים ויום אחד אינה נאסרת, וזו הנ"מ בזמנינו דאין לנו מיתות ב"ד ולא מלקות. ולמ"ד עדי כיעור הן עדי טומאה נאסרת אפי' בפחות משיראו אותם דבוקים זב"ז. והיכא שהבועל היה אנוס לעשות עבירה פטור מדיני אדם, כ"כ ר"י בתוס' בנדה דף נ"ד, ובב"ח, ובכה"ג האשה לא נאסרה לבעלה, דאנסוה עכו"ם להביא אותו עליה בידיים. ומ"מ דעת הרמב"ם דאין אנוס לערוה, ופסק דמי שאנסוהו לתבוע עצמו בערוה, חייב מיתה בידי ב"ד, והביאור בזה הוא מכיון דאין קישוי אלא לדעת. כ"כ בח"מ.

י. שם בנדה דף כ"ב ע"ב.